

JESSICA TOWNSEND

Zilverling

HET
MYSTERIE VAN
MORRIGAN
CROW

Vertaald uit het Engels door Lia Belt

LUITINGH-SIJTHOFF

Volg onze auteurs en boeken ook online.

lsuitgeverij

Tekst © 2025 Jessica Townsend

Illustraties © 2025 Hannah Peck en Beatriz Castro

Nederlandse vertaling © 2025 uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet
toegestaan.

Vertaling Lia Belt

Oorspronkelijke titel *Silverborn – The Mystery of Morrigan Crow*

Oorspronkelijk uitgegeven in 2025 bij Hachette Australia

Omslagontwerp Hodder and Stoughton/DPS Design & Prepress
Studio

Schutbladillustratie © 2017 Beatriz Castro

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5669 2

ISBN 978 90 210 3496 6 (e-book)

ISBN 978 90 210 4332 6 (luisterboek)

NUR 283

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op
milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke
bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom
gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot
bosvernietiging heeft geleid.

Met liefde opgedragen aan alle moeders die worden gemist.

*En dan vooral aan Mary Munday, Dianne Gordon en
Ingrid Hansen, die drie van de meest wonderse vrouwen
in mijn leven hebben grootgebracht.*

Het omslaan van de Hemelwaartse Klokken

De vooravond van de Lente,
De Winter van Drie

De laatste middernacht van de winter kroop dichterbij.

Een groepje kloksmeden hing rond bij het parlamentsgebouw van Nevermoor, toekijkend en wachtend. De hemel boven hen was zwart en vol sterren, maar de Hemelwaartse Klok in de toren had de heel lichtroze ochtendlichttint van Morgenstond, zoals al drie jaar.

Aan de andere kant van de stad had een tweede groep waarnemers zich verzameld onder een gelijksoortige klok boven op een fonkelende muziekhall in Bohemia, te midden van een mensenmenigte die de vooravond van de Lente vierde. Een derde groep stond onder aan de oude koopmanstoren bij de haven en negeerde de matrozen en vissers op de helverlichte boten die schunnige liedjes brulden. Een vierde groep hing rond bij de kleine, haast verborgen klok boven de stenen ingang van de Gobliaanse Bibliotheek, en een vijfde stond bij het Lichtvleugel-

paleis en hield van respectvolle afstand een oogje op het extravagante gouden uurwerk van de koninklijke familie.

Er waren nog meer van die ongewone klokken verspreid door de pockets van de Vrije Staat. Ze hadden geen wijzers of cijfers, alleen een leeg stukje hemel achter het ronde glas. En vanavond hadden ze stuk voor stuk publiek.

Olly Wagenwaard was met een leren map onder zijn arm op weg naar de klok bij het parlement. Doordat hij zich een weg moest banen door de feestende hordes, liep hij het risico dat hij te laat zou komen (niet best voor een leerling-kloksmid). Hij had moeten weten dat de straten vanavond bomvol zouden zijn, al had hij eerlijk gezegd nooit eerder op de vooravond van de Lente naar buiten gemogen. Zijn moeder zei altijd dat het een tijd was voor familie, maar zelfs zij was het ermee eens dat dit véél belangrijker was dan dat hij het nieuwe jaar inluidde met zijn irritante broers en lawaaiige neefjes en nichtjes. Dit was officieel kloksmedenwerk.

Olly kwam buiten adem bij het parlement aan en speurde met grote ogen de menigte af op zoek naar zijn lerares. Toen hij haar bij de andere chronologisten zag, streek hij zijn haar glad, trok zijn vlinderstrik recht, liep naar haar toe en ging trots naast haar staan.

Zijn vierjarige leerlingschap was nog maar drie maanden geleden begonnen, maar Olly had al meer van Alejandra Rojas geleerd dan van al zijn vroegere schoolleraars bij elkaar. Ze was een van de beste kloksmeden van Nevermoor, en Olly wist hoeveel geluk hij had dat hij het vak mocht leren van een levende legende in de branche. Hij hoopte alleen dat hij het niet nu al had verpest.

‘Het spijt me heel erg dat ik zo laat ben, juf Rojas,’ fluisterde hij. ‘De Plu-lijn was zo belachelijk druk dat ik er vier aan me voorbij moest laten gaan...’

Maar ze was allang in gesprek.

‘... en niemand wil een herhaling van de vorige Avondstond, maar ik vind echt dat we dat nu moeten loslaten. We moeten durven weer stoutmoódig te zijn, vinden jullie ook niet?’

Er kwamen instemmende geluiden van de anderen, alleen niet van een oudere heer, die zijn hoofd schudde en zijn borst opzette als een duif in de stortregen. ‘Ik ben simpelweg niet overtuigd, Alejandra. De voortekenen zijn zwak, als je het mij vraagt.’

‘Uw scepsis is genoteerd, Sir Benjamin.’ Juf Rojas grijnsde even stiekem naar haar leerling, en Olly deed alsof hij jeuk aan zijn neus had om een glimlach te verbergen. Sir Benjamin Kerk was geridderd voor zijn werk in de chronologie, maar hij stond er het meest om bekend dat hij het nooit met iemand eens was. ‘Maar ik vraag me toch af: als u echt niet gelooft dat de klokken vanavond zullen omslaan, waarom bent u hier dan?’

De groep lachte goedkeurend, en zelfs de oude man glimlachte schaapachtig.

‘Nieuwsgierigheid,’ gaf hij toe. ‘En de angst om iets te missen. Ik heb het immers al eens eerder verkeerd ingeschat.’

‘We hebben het allemaal al eens eerder verkeerd ingeschat,’ zei juf Rojas.

Er werd onbehaaglijk gemompeld door de kloksmeden, en even ontweek iedereen de blikken van alle anderen. Ze hadden het inderdád allemaal verkeerd ingeschat, nog maar drie jaar geleden. Publiekelijk, spectaculair verkeerd. De afgang van de vorige Avondstond – toen het vorige tijdvak schijnbaar vanuit het niets was geëindigd, een heel jáár eerder dan iedereen had voorspeld – deed nog steeds pijn. Niemand wilde het nu weer mis hebben. Zulke onjuiste voorspellingen konden de carrière van een kloksmid echt de das omdoen.

‘Maar als we gelijk hebben...’ Juf Rojas liet die woorden bungelen als een ballon zonder touwtje.

Olly wist precies wat ze niet uitsprak en huiverde van opwinding. Als ze gelijk hadden, dan zouden om middernacht de klokken luiden en zou het rijk een schitterende en verraderlijke nieuwe fase ingaan.

Koperploert: de tweede fase van het tijdvak.

De pastelroze tint van het ochtendgloren in de Hemelwaartse Klokken zou veranderen in het stralende geel van de zon op zijn hoogste punt. Die kleur was een waarschuwing. In het verleden had Koperploert evenveel schoonheid als gevaar gebracht, net zoals de hitte en het felle licht van de middagzon. Het was een tijd van grote risico's en grote beloningen, een tijd waarin er een koers voor het huidige tijdvak kon worden bepaald. Zóú worden bepaald, of je het leuk vond of niet.

Juf Rojas had Olly een keer verteld dat Koperploert net een roulettewiel was. Een wiel van het lot. Je moest het laten draaien en maar hopen dat het op een goede plek terechtkwam.

'Het zál vannacht gebeuren, mijn vrienden, ik weet het zeker.' Sprankelend van opwinding knikte juf Rojas naar Olly, die meteen de leren map opensloeg die hij uit haar kantoor had meegebracht. 'De meetbare voortekenen zijn allemaal gezien, toch? Kijk hier. Planetaire uitlijning, bevestigd. Klimatologische omstandigheden, perfect. Geopolitiek landschap, voorbereid op grote verandering.' Terwijl ze vertelde, gaf Olly haar de relevante ondersteunende documenten aan, die zij in de groep liet rondgaan. Sir Benjamin tuurde er sceptisch naar.

'En bovendien,' ging juf Rojas door, 'denk ik dat de meesten van ons het er wel over eens zijn dat we de eerste twee Verstoringen al hebben gezien.'

De oude Sir Benjamin snoof verontwaardigd, maar de rest van de groep knikte gretig.

Olly had pas kort geleden les gehad over de Verstoringen: drie ongewone, spontane en zeer zichtbare gebeurtenissen die – voor

mensen die wisten waarop ze moesten letten – voorspelden dat de fase van Morgenstond ten einde kwam. Het soort tekenen waar kloksmeden naar uitkeken, op wachtten, obsessief mee bezig waren, maar waar de meeste normale mensen nog nooit van hadden gehoord. Juf Rojas had Olly ze uit zijn hoofd laten leren op de eerste dag van zijn leerlingenschap.

*De Eerste Verstoring is een Rijzend Getijde.
De Tweede Verstoring is een Vallende Ster.
De Derde Verstoring is een Ontwakende Reus.*

‘Zijn we het dan eens?’ vroeg Sir Benjamin. ‘Jullie lijken er niet eens over uit wat het Rijzende Getijde wás.’

Juf Rojas glimlachte. ‘Nou, ik ben er wel uit. Het waren overduidelijk de spookpokken. Een mysterieuze ziektegolf die zich door nagenoeg de hele Wondierenpopulatie verspreidt, bevat alle typische kenmerken...’

‘Maar dat is een ontzettend Nevermoor-gerichte kijk op de zaken, en dat weet je zelf ook,’ viel een vrouw in een groene tweedjas haar in de rede. ‘De spookpokken werden ingedamd voordat ze zich naar iemand buiten de hoofdstad konden verspreiden, wat totaal niet strookt met de algemeenheid van een Rijzend Getijde. Daarnaast is de Eerste Verstoring doorgaans een lopende gebeurtenis en kan het daarom naar mijn mening alléén maar gaan om de toenemende onrust in de buitenste pockets van de Vrije Staat. Dafydd, vertel haar wat je tegen mij zei. Toe, man.’

Ze gaf de jongere kloksmid een por met haar elleboog. Zijn wangen werden knalroze, hij schraapte zijn keel en leek heel erg ongemakkelijk. ‘Ik eh... Nou, ik zei alleen maar... Althans, ik heb gefluister gehóórd over een oproep tot hereniging. Je weet wel, tussen ons hier in de Vrije Staat en eh... de Republiek

Winterzee. Mijn nicht woont in de buurt van de Zwarte Kliffen, en zij zegt dat er een groeiende beweging is in de Zesde en Zevende Pocket...'

Alejandra snoof. 'Ik weet niet of je een handjevol morrende klifbewoners wel een beweging kunt noemen, Dafydd, maar goed, laten we even aannemen dat de Eerste Verstoring ofwel de spookpokken, ofwel die zogenaamde onrust in de buitenste pockets kan zijn. Laten we doorgaan. We zijn het wél allemaal eens over de Tweede Verstoring, toch?'

Alejandra haalde een aantal krantenartikelen uit de map en liet ze rondgaan in de groep; deze keer kwam er hartgrondige instemming.

STRALENDE JONGE STER VAN DE DRAKENRIJDERSW-
RELD VLAK VOOR WINTERPROEVEN OMGEKOMEN
'HARTVERSCHEUREND ZONDE VAN FENOMENAAL TA-
LENT,' ZEGT COACH VAN VERMOORDE RIJDER
OP ZIJN HOOGTEPUNT GEDOOD: DE TRAGISCHE
MOORD OP DE MEEST VEELBELOVENDE JONGE ATLEET
IN HET DRAKENRIJDEN

'Zo'n schoolvoorbeeld van een Vallende Ster,' zei juf Rojas, 'dat het haast een beetje té overduidelijk is.'

'En de Derde Verstoring?' Sir Benjamins vraag werd beantwoord met stilte. 'Ah. Is dit dan misschien het punt waarop je theorie uiteenvalt, Alejandra? Waar is onze Ontwakende Reus? We hebben immers nog maar een paar minuten te gaan.'

Olly keek op zijn horloge. Sir Benjamin had gelijk. Als er een reus ging ontwaken, dan moest dat vanavond gebeuren, op de vooravond van de Lente. Er was een heleboel speculatie over wat het kon zijn. De meesten leken te denken aan iets meteorologisch of politiek, al had één expert gewaarschuwd voor een

slapende vulkaan in de Hooglanden die allang weer eens zou moeten uitbarsten.

‘U weet even goed als ik, Sir Benjamin: als het op de Derde Verstoring aankomt, heeft giswerk geen enkele zin.’ Juf Rojas haalde haar schouders op. ‘Om middernacht zullen we het weten.’

Naarmate het middernachtelijk uur dichterbij kwam, vielen nerveuze handen stil. Er daalde een stilte neer. Olly durfde niet eens met zijn ogen te knipperen.

Klokslag middernacht werd er een orkaan van ingehouden adem de lucht in geblazen.

Roze veranderde in goud.

De Koperploert-klokken begonnen te slaan.

Mensen omhelsden elkaar en er klonk gejuich. Terwijl zijn lerares hem blij op zijn rug sloeg, werd de jonge Olly Wagenwaard overspoeld door een soort opwinding en een gevoel van thuiszijn dat hij nooit eerder had ervaren.

Al voelde hij ergens in een klein kamertje achter in zijn hoofd een heel klein beetje ongemak. Een licht getintel in zijn nek. Een vreemd, ingehouden onbehagen bij de wetenschap dat ergens daarbuiten een reus was ontwaakt.

Nachtbakens en vuurbloemen

Vier maanden eerder

Hallowmis,
De Herfst van Drie

Dit jaar staken ze de kaarsen aan bij de vuurbloembomen. Het was voor Morrigan Crow de eerste keer dat ze op Hallowmis-avond in de Zwarte Stoet meeliep, dus ze wist niet goed hoe het Wondergenootschap dit normaal gesproken deed – gewoon met lucifers, nam ze aan. Het maakte haar best een klein beetje trots toen de messing kandelaars van hand tot hand gingen en de lonten werden aangestoken bij een laaghangende tak in een schitterende herfstjas van oranje en gouden vlammen.

Ik heb dat gedaan, dacht ze tevreden. De eeuwig brandende bomen langs de laan naar haar schoolgebouw, Huize Fierpas, waren meer dan honderd jaar alleen maar kale, spichtige dingen met zwarte takken geweest. Koud en dood. Zij had ze weer tot leven gewekt met de Wonderse Kunst Inferno – een kracht die ze niet helemaal snapte en een vaardigheid die ze nog niet helemaal onder de knie had, al ging het op allebei de vlakken met de dag wat beter.

En hier stonden de bomen nu. Weken later nog steeds in lichterlaaie.

‘Je bent dolverliefd op jezelf, hè?’ zei Carlijn Zwarthout, die Morrigan naar de bomen zag kijken. Haar gezicht was uitgestreken, maar haar ogen glinsterden van pret. ‘Kerf gewoon je naam in die stammen, dan is het maar gebeurd.’

‘Sst.’ Morrigan porde haar vriendin in de ribben.

Ze keken naar een ouder Genootschapslid, die zich met een zwarte waskaars in zijn trillende hand naar een tak van de vuurbloem uitstreckte. De lont ontbrandde en verlichtte zijn droevige glimlach.

De lang-brandende ‘nachtbaken’-kaarsen waren uitzonderlijk zeldzaam en kostbaar. Ze werden elk jaar voor Halloween tevoorschijn gehaald en mee naar buiten genomen in een zware houten kist. De nachtbakens hadden een echte taak die avond, maar ze hadden ook een belangrijke symbolische rol in de Zwarte Stoet. Elke kaars stond voor een lid van het Wondergenootschap dat was overleden, en ze werden megedragen door iemand van hun eigen unit die ter nagedachtenis aan de overledene met de stoet meeliep. Morrigan vroeg zich af aan wie die oude man dacht. Stel je voor dat zij een kaars zou moeten aansteken voor iemand in Unit 919. De vrienden die ze daar drie jaar geleden had ontmoet waren nu haar broers en zussen, en het was ondenkbaar voor haar dat ze een van hen zou verliezen.

Rillend trok ze haar dikke mantel steviger om zich heen toen er een plotselinge scherpe wind opstak. De herfst had zijn benige vingers stevig om de campus geslagen en kneep elk beetje warmte eruit, en vanavond voelde het alsof de winter er niet ver meer achter zat.

Maar eventueel ongenoegen over het weer werd gesmoord door Morrigans nerveuze verwachtingen voor de Zwarte Stoet.

Honderden leden van het Wondergenootschap stonden in rijen bij hun eigen units. Heel de lange bomenlaan stond vol, tot aan de brede marmeren traptreden naar Huize Fierpas. Ze wachtten op een teken van de Ouderlingen en dan zouden ze vertrekken, de poort uit lopen en de ingestudeerde route door Nevermoor afleggen.

Aan Morrigan's andere kant stond Haldorn Snels te kletsen met Mahir Ibrahim en te hupsen alsof er jeukpoeder in zijn broek zat. Toen hij zijn mantel optilde om de kleren eronder op te hijsen, ving Morrigan een verwarrende glimp op van bruine vacht en plastic klauwen.

‘Wat in de Zeven Pockets heb jij nou aan?’ vroeg Mahir al voordat Morrigan haar mond kon opendoen. ‘We moesten in uniform komen!’

‘Op Hállowmis?’ Haldorn snoof en plukte een pluusje van zijn harige borst. ‘Nee, dank je. Ik dump deze mantel zodra we aan het einde van de route zijn. Ik blijf geen secónde langer dan nodig is rondlopen als niet-weerwolf. Heb jij je kostuum niet aan?’

Morrigan pufte. ‘Haldorn, níemand heeft al een kostuum aan behalve jij.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op en keek nadrukkelijk over Morrigan's schouder. Ze draaide zich om. Carlijn sloeg heel even haar mantel open: eronder droeg ze een ouderwetse ivoorwitte kanten jurk en ze had twee geschilderde tandafdrukken met rode druppels eronder in haar hals.

‘Ik ben een vampier,’ zei Carlijn droogjes. ‘Grr.’

Aan Mahir's andere kant stond Francis Fritswilhelm. Francis keek met rusteloze ogen om zich heen, terwijl hij voor de rest verstijfd was als een konijn in het licht van een jager. En naast hém stond Lambeth Amara. Zij stond volkomen stil, klein en plechtig, en was misschien wel de waardigste dertienjarige die Morrigan ooit had ontmoet.

‘Ik wil niet meelopen met de Zwarte Stoet,’ fluisterde Francis. ‘Ik krijg er de kriebels van.’

‘O, het komt wel goed,’ zei Mahir opzettelijk zelfverzekerd en bemoedigend, vond Morrigan. ‘Er gaat heus niks naars gebeuren. Toch, Lam?’

Lam keek verbaasd op. ‘Hoe moet ik dat weten?’

‘Jij bent degene die... je weet wel.’ Mahir maakte een vaag wriemelend vingergebaar rondom haar hoofd. ‘Die kan zien wat eraan komt!’

‘Sómmige dingen,’ corrigeerde ze hem. ‘Niet alles. Ik ben een kortaafstandsorakel, Mahir, niet het weerbericht. Er kan van alles gebeuren.’

Aan Lams andere kant torende Thalia Kloeden boven de rest van hun unit uit, met rechte schouders en haar blik naar voren, stralend van trots en gretig wachtend tot ze gingen lopen. Naast haar was Anah Kahlo één bonk nerveuze opwinding. Ze had al drie keer van de oudere leerling achter haar te horen gekregen dat ze niet zo op en neer moest stuiteren. Aan het eind van de rij van Unit 919 stond Archan Oort, die hoffelijk van plek had geruild met Anah zodat hij aan de buitenkant zou lopen. Hij had gezegd dat hij dat wilde in het geval van geintjes van het publiek, maar ze wisten allemaal dat het niet de mensen langs de kant van de weg waren waar Arch zich zorgen om maakte. Niet de levende mensen.

Morrigan keek reikhalzend om naar de lange laan achter hen, op zoek naar een zeker hoofd met rood haar te midden van de menigte zwarte mantels. Jupiter zou natuurlijk meelopen met zijn eigen Unit 895, waarvan Morrigan nog nooit iemand had ontmoet. Eerder die dag had ze hem gevraagd of ze er misschien vanavond eindelijk een paar zou zien, maar Jupiter betwijfelde of ze na afloop van de tocht zouden blijven hangen.

‘Drukke mensen, Mog,’ had hij gezegd. ‘Een stel drukke, saaie volwassenen. Dingen te doen, plekken te bezoeken, mensen te spreken. Je weet hoe het is.’

Ja, had ze maar niet gezegd. Ik weet precies hoe het is.

Morrigan had nog nooit iemand gekend met zoveel dingen te doen, zoveel plekken te bezoeken of zoveel mensen te spreken als haar begunstiger. Jupiter Noord was vele dingen: de eigenaar en uitbater van het beste hotel in Nevermoor, kapitein bij het Bondgenootschap van Ontdekkingsreizigers, vrijwillig boekenvechter bij de Gobliaanse Bibliotheek, en een Getuige die dingen kon zien die anderen niet zagen... Dat betekende dat hij meestal zijn neus in alle problemen, raadsels, avonturen en escapades stak die hij tegenkwam (en hij leek er ontzettend veel van tegen te komen). Al met al moest hij zo’n beetje de alledrukste volwassene in het hele Onbekende Rijk zijn.

Morrigan kreeg hem eindelijk in zicht – met zijn rode baard die bijna net zo fel straalde als de kaars die hij vasthield – en wilde naar hem zwaaien, maar toen bedacht ze zich.

‘O,’ zei ze hardop, tegen niemand in het bijzonder.

Jupiter hield een kaars vast.

Ze slikte en telde de leden van zijn unit. Er stonden er zes in zijn rij, maar alleen Jupiter had een nachtbakenkaars. Dat betekende dat één lid van zijn unit overleden was – iemand met wie hij close was geweest, waarschijnlijk – terwijl twee andere leden simpelweg niet meeliepen vanavond. (Dat was ongewoon, maar niet ongehoord. Deelname aan de Zwarte Stoet was niet verplicht, maar werd door de Ouderlingen zéér sterk aangehouden.)

Met een steekje medeleven en nieuwsgierigheid nam Morrigan zich voor om Jupiter op een later moment te vragen voor wie zijn kaars was. (Al wist ze nog niet hoe je zo’n gevoelige vraag op een beleefde manier kon stellen.)

In de seconde die het kostte om dat te bedenken, gebeurde er iets vreemds in Morrigan's hoofd. Het voelde alsof er een schaduw voor haar blikveld langs schoot, maar niet haar échte blikveld. Meer een soort van... voor haar harsens langs. Ze had iets gezien, of eigenlijk gevoeld, in een hoekje van haar geest. Maar op de een of andere manier wist ze dat als ze er te grondig naar zou proberen te kijken, het zou verdwijnen. Als een stadse vos die zich in de gloed van een straatlantaarn waagde, maar weer wegrende voordat iemand hem kon zien.

Wat was dat?

Was het iets wat ze was vergeten? Iets... wat ze moest dóén?

Morrigan bleef heel stil staan in de hoop dat de wispelturige gedachte iets zou worden wat ze kon zien of aanraken of zich herinneren.

‘Hé. Gaat het wel?’

‘Wat?’ Morrigan keek glazig op. Ze focuste en zag dat Carlijn fronsend naar haar tuurde. ‘Sorry... wat?’

‘Je deed weer raar.’

‘Weer?’

‘Ja, helemaal dromerig en afwezig.’ Carlijn kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ben je bang voor de Rustelozen?’

Morrigan dacht daar even over na.

De Rustelozen.

Was dat het? Was ze bang voor de Rustelozen? Dat moest het zijn.

‘Ja,’ beaamde ze, en ze voelde een vreemde opluchting omdat die verklaring voor het grijpen lag. ‘Jij?’

‘Anders zou ik wel een idioot zijn.’

‘Ik ben niet bang,’ verklaarde Haldorn.

‘Zie je wel?’

Voordat Haldorn kon reageren, klonk er krijssende feedback van een microfoon. Toen schalde plotseling Ouderling Gregoria

Quinns frêle maar versterkte stem vanaf het bordes van Huize Fierpas. De Genootschapsleden werden stil en draaiden zich naar haar om.

‘Op deze Halloweenavond,’ begon Ouderling Quinn, ‘als de wanden tussen de Levenden en de Doden dun worden, doen wij onze heilige, aloude plicht. We leggen de route af die al honderden jaren door onze voorgangers bij het Wondergenootschap is afgelegd in de Zwarte Stoet.’

In de koude herfstlucht zag de gebogen vrouw eruit als een kleine maar machtige draak die witte wolkjes uit haar neusgaten blies. Ouderling Wong en Ouderling Saga stonden zoals gewoonlijk naast haar.

‘Ik wil jullie eraan herinneren,’ ging Ouderling Quinn door, ‘dat elke unit moet waken over de jongere unit die voor hen uit loopt, volgens de traditie. Unit 919, dat betekent dat jullie de belangrijkste taak van allemaal hebben: Unit 920 – onze jongste en kwetsbaarste – heeft vanavond jullie aandacht nodig. Ik weet zeker dat jullie hen, en mij, en jullie begunstigers niet zullen teleurstellen.’

Morrigan merkte dat haar vrienden bij die woorden wat rechter gingen staan, hun schouders naar achteren. Het moment werd een klein beetje verpest door gegiechel achter hen en een jongen van Unit 920 die fluisterde: ‘Wat een drama.’

‘Ja, het is alleen maar een lange wandeling,’ beaamde zijn vriend met een minachtend lachje. ‘Kwetsbaar waarvóór? Blaren?’

‘Hé,’ zei Carlijn met haar lage bromstem; ze had zich omgedraaid en keek boos naar de twee. ‘Als jullie dit gesprek nou eens bewaren voor volgend jaar Halloween, als je misschien enig idee hebt waarover je kletst?’

De twee jongere leerlingen staarden Carlijn met grote ogen aan, alsof ze een geest was die uit het Netwerk was opgedoken.

(Onopgemerkt blijven was een van de twijfelachtige voordelen die zij als hypnotiseur had.)

Morrigan wist niet zo goed wat ze ervan vond om verantwoordelijk te zijn voor die onwetende sufferds, maar je kon ze hun onwetendheid niet kwalijk nemen. Voor Unit 920 was de Zwarte Stoet gewoon weer een rare traditie, een beetje pracht en praal om de stad eraan te herinneren hoe ontzettend bijzonder het Wondergenootschap met die zwarte mantels en gouden spelden was – hoe ontzettend belangrijk.

Anders dan Unit 919 hadden de jongste leerlingen nog geen idee van het ware doel van het Genootschap waaraan ze trouw hadden gezworen. Voor zover zij (en de rest van Nevermoor) wisten, was het Wondergenootschap een elitair academisch instituut. Een club waar je levenslang lid van bleef. Een zeer prestigieuze organisatie van buitengewone mensen met buitengewone talenten.

Maar de leden van de campus hadden een andere, veel geheimere rol te spelen. Nevermoor was een gevaarlijke stad – mooi en magisch en belachelijk, maar veel gevaarlijker dan de meeste mensen ooit zouden weten, want de grootste gevaren werden expres verborgen gehouden. En daar zorgde het Wondergenootschap voor.

Die grootste gevaren, dat waren de relikwieën die verspreid in de stad waren achtergelaten door generaties van Wondersmeden – mensen zoals Morrigan die Wonder konden oproepen en er dingen mee konden creëren. Wonder, de mysterieuze energiebron die het hele rijk van energie voorzag en die een geheel eigen wil had, behalve als je wist hoe je ermee om moest gaan.

Ooit had het Wondergenootschap bestaan om de Wondersmeden te onderwijzen en verheffen. Het waren er altijd negen geweest, geboren en wedergeboren en opnieuw wedergeboren door alle tijdvakken heen, de ene generatie na de andere. De

Wondersmeden waren dienaren van het rijk, maar ze waren ook machtig: eindeloos veel machtiger dan degenen voor wie ze werkten. En macht, had Morrigan ontdekt, kon gevaarlijk zijn en mensen veranderen.

De Wondersmeden waren al meer dan een eeuw uit Nevermoor verdwenen en hun creaties – zelfs de goede, de geweldige, de uitzonderlijk goedbedoelde – waren sinds die tijd verwaarloosd en onbeheerd achtergebleven. Wat betekende dat de Wonder waarvan die creaties doordrongen waren en die ze overeind hield, die hun levensbloed en ondersteunende raamwerk tegelijk waren, totaal aan zijn lot was overgelaten.

In sommige gevallen ging dat prima – het treinennetwerk van de Wondergrondse, bijvoorbeeld, stak zo nauwgezet in elkaar dat er heel weinig speelruimte was om de boel uit de hand te laten lopen. Ja, af en toe kreeg een trein intelligentie en hield die zijn passagiers gegijzeld, of een tunnel blokkeerde zichzelf op mysterieuze wijze ineens een paar dagen. Dat waren kleine ongemakken die niet zo'n grote bedreiging vormden voor het leven van de gewone burgers in de Vrije Staat.

Maar sommige Wondaden waren losgeslagen, monsterlijk geworden. Daar moest mee worden afgerekend. En dat was wat het Wondergenootschap deed: ze ruimden de troep op die door Wondersmeden uit het verleden was achtergelaten.

Ze noemden dat geheime doel Insluiting en Afleiding, afgekort tot I&A. Het Genootschap sloot het gevaar met alle noodzakelijke middelen in, hield het onder controle en leidde tegelijkertijd het gewone publiek af van het bestaan ervan. Het was een nooit-eindigende, uitputtende strijd, en een strijd waar elk lid van het Wondergenootschap zich als kind al voor inschreef, al hadden ze op dat moment nog geen idee waaraan ze begonnen. Net zoals Unit 920.

Aan de ene kant voelde Morrigan zich best superieur omdat

zij en haar vrienden een verschrikkelijk en spannend geheim deelden met de oudere leden van het Genootschap. Omdat zij volwassen genoeg waren om met de angstaanjagendste waarheden vertrouwd te worden terwijl deze jongere leerlingen – deze kinderen – nog altijd in het ongewisse werden gehouden.

De andere, stillere kant van haar wenste dat ze nog steeds zoals zij was. Gewoon een kind dat veilig in het ongewisse werd gehouden.

‘We vangen de mars zo aan op een waardige manier die bij onze status in de gemeenschap past,’ vertelde Ouderling Quinn toen Morrigan haar aandacht er weer bij sleurde. ‘Denk eraan, alle ogen van Nevermoor zijn vanavond op jullie gericht. Maak het Wondergenootschap trots.’

Bij die woorden sloeg een klokkentoren ergens in de verte middernacht en liep er een rilling over Morrigans rug. Ouderling Quinn gebaarde dat iedereen zich moest omdraaien. Honderden zwarte laarzen schuifelden zachtjes knerpend over het grind.

Er wachtte iets daarbuiten. Morrigan voelde een golf van onrust als een windvlaag de campus op komen toen de poorten openzwaaiden.

Haar unit had te horen gekregen wat ze konden verwachten en hoe ze moesten reageren. Dat ze hen niet zouden zien, maar wel zouden vóélen.

Dat ze niet moesten reageren. Hun blik niet moesten laten afdwalen. Dat ze met geen enkel woord, gebaar of geen enkele gezichtsuitdrukking moesten laten merken dat ze zich bewust waren van hun aanwezigheid. Daar hielden ze namelijk niet van.

De Rustelozen wilden niet opgemerkt worden.

De Rustelozen

Een week eerder

‘Pijn. Schaamte. Schuldgevoel. Verpletterende angst. Een diep afgrijzen over de eindeloze verschrikking en smart van een eeuwigheid waaraan je nooit kunt ontsnappen. Stel je voor hoe zoiets zou kunnen voelen... Plak het dan op een akelig oud geestengezicht, en je hebt een beetje een idee van hoe de Rustelozen eruitzien.’

Zeven dagen voor Hallowmis had de gepensioneerde helderziende Conall O’Leary hun getrakteerd op de eerste van een serie colleges met als titel *Spectrale details: een totaaloverzicht voor de classificatie van onstoffelijke doden*. Dit semester zou Unit 919 alles leren over de verschillende geesten, spoken en monsters die in Nevermoor voorkwamen en hoe je ermee om moest gaan: welke je veilig kon negeren, en welke door het Genootschap moesten worden aangepakt. Deze introductieles was bedoeld om hen voor te bereiden op hun eerste keer meelopen in de Zwarte Stoet.

Morrigan zuchtte en liet haar kin op haar borst zakken. Ze had zó uitgekeken naar haar eerste Hallowmis-mars. Leuke tra-

ditie. Gezellig wandelingetje ter ere van de doden. Maar nee, natúúrlijk kon niets op de campus zo eenvoudig zijn.

De Zwarte Stoet, zo bleek, was een spokenval.

‘Het klinkt nogal ijzingwekkend, ik weet het. Maar het maakt je misschien wat rustiger als je het meer beschouwt als... paranormale ongediertebestrijding,’ vertelde Conall. ‘De meeste mensen zullen de Rustelozen nooit zien, omdat ze niet gezien willen worden. Maar gelukkig voor ons – of misschien óngelukkig – zijn de Rustelozen door de tijdvakken heen door vele kunstenaars vereeuwigd. Sommigen beweerden de geesten zelf te hebben gezien, anderen gingen af op de beschrijvingen van getuigen. Ik zal nu een paar afbeeldingen uit de geschiedenis laten zien om jullie een idee te geven. Zet je schrap.’

Iedereen van Unit 919 kromp een beetje in elkaar toen Conall door een stuk of tien afgrijselijke beelden heen klikte, die in de lucht boven hun hoofd werden geprojecteerd. Morrigan knee haar ogen niet dicht, maar ze wilde het wel heel graag.

De interpretaties van de kunstenaars waren gigantisch verschillend, maar de algemene indruk was precies zoals Conall had beschreven: pijn, schaamte, schuldgevoel. In een van de afbeeldingen hadden de Rustelozen monsterlijk grote monden, vertrokken tot een scheve ‘O’ van afgrijzen, alsof ze om hulp schreeuwden, en waren hun ogen alleen maar nietsziende hollen in schedelachtige gezichten. Een andere kunstenaar had ze afgebeeld met een rode huid, strak over botten gespannen en met zwarte aderen eroverheen als klimop, alsof het bloed daarbinnen tot teer was gestold en giftig was geworden. Een andere had ze weergegeven als bleke, slakachtige schepsels die over de grond glibberden.

Wat ze met elkaar gemeen hadden, was dat ze er geen van allen leuk uitzagen.

‘Onze nachtbakendragers,’ vertelde Conall terwijl hij met zijn

heldere, doordringende ogen om beurten naar iedereen in de klas keek, ‘inclusief ondergetekende, hebben de niet-benijdenswaardige taak om de Rustelozen te tellen terwijl we ze verzamelen, en erop te letten dat ze niet naar het publiek afdwalen. Dat moeten we voor elkaar zien te krijgen zonder rechtstreeks naar ze te kijken, of oogcontact met ze te maken, of op wat voor manier dan ook te laten merken dat we weten dat ze er zijn, anders maken we ze onrustig of bang.’

‘Hoe word je gekozen voor die taak?’ vroeg Thalia.

‘Eerst moet er iemand in je unit dóódgaan, Thalia,’ bracht Mahir haar in herinnering. ‘Wie van ons groepje hoop je om te leggen?’

Ze grijsde. ‘Zal ik een lijstje voor je maken?’

Conall wachtte tot ze klaar waren voordat hij doorging. ‘Als je geluk hebt, zul je nooit een nachtbaken dragen en is dit vandaag de laatste keer dat je die schimmen ziet, in deze afbeeldingen.’ Leunend op zijn stok richtte hij zijn klikker op de verschrikkelijke tekening in de lucht. ‘De Rustelozen zien er misschien angstaanjagend uit, maar eigenlijk zijn het meelijwekkende schepsels. Somber, ongelukkig en een beetje schuw.’

Maar dat ze meelijwekkend zijn, betekent nog niet dat ze ons medelijden verdienen. Bij leven hebben die mensen vreselijke, onvergeeflijke dingen gedaan, zonder daar ooit voor gestraft te zijn. Ze stierven zonder ooit te boeten voor hun misdaden. Geen gerechtigheid, geen straf.

Ze verdienen geen rust, en daarom zijn ze de Rustelozen. Ze kunnen hun lot niet veranderen, het niet goedmaken, dus dwalen ze eindeloos rond en worden het er elk jaar wat meer, want ze zullen dit bestaansniveau nooit kunnen verlaten. Ze zijn anders dan de zielen met Onafgemaakte Zaken, die hier als tijdelijke paranormale aanwezigheid bestaan totdat ze Afmaken wat voor Zaken ze dan ook af te maken hebben en dan aftaaien;

misschien naar een fijnere plek, misschien niet.

De Rustelozen zijn anders. Zij zitten hier vast, verteerd door ellende, en meestal willen ze niets met ons te maken hebben. Maar net als alle spectrale wezens kunnen zelfs zij er met Hallowmis niets aan doen dat ze worden aangetrokken tot de levenden. Dat ze door het gordijn willen gluren naar het leven dat ze ooit kenden, het leven waar ze hevig naar terugverlangen.'

Morrigan keek naar haar medeleerlingen. De meeste leden van Unit 919 hadden grote ogen opgezet en waren voor hun doen erg stil. Voor hen was dit de eerste les van Conall O'Leary, terwijl Morrigan hem inmiddels goed kende. Zij had al een groot deel van dit schooljaar doorgebracht met hem en de kleine, geheime bende van researchers die zichzelf Academiegroep -9 noemde, in de kelder van Huize Fierpas in de al net zo geheime Academie voor Wonderse Kunsten, waarvan Morrigan de enige leerling was. Conall kwam af en toe een beetje nors over, maar zij wist dat hij vriendelijk en nieuwsgierig was. Hij onderwees paranormale vakken in de Academie voor Mysterieuze Kunsten en was tevens het hoofd van de Wonderse Boven-natuurlijke Bond.

'Zijn de Rustelozen gevaarlijk?' vroeg Lam, opkijkend van haar driftige aantekeningenmakerij.

'Niet op de manier die jij denkt, mejuffrouw Amara. Dit zijn geen klopgeesten, fantasmen of boemensen. De Rustelozen worden ingedeeld in het Onschadelijk-Zeldzaam-kwadrant van doctor Sapersteins Spirituele Spectrum.'

Conall klikte door naar een volgende afbeelding. De leerlingen zuchtten van verlichting toen de afgrijselijke Rustelozen werden vervangen door een grafiek: een x-as en y-as die elkaar in het midden kruisten en vier kwadranten vormden. Bij de x-as stond links **ONSCHADELIJK** en rechts **SCHADELIJK**, terwijl de y-as van **ZELDZAAM** onderaan naar **VEELVOORKOMEND** bo-

venaan opliep. De Rustelozen stonden een stukje beneden de horizontale streep, in het vak linksonder.

Thalia stak haar hand op om de voor de hand liggende vraag te stellen. ‘Als ze zo onschadelijk zijn, waarom verspillen wij dan onze Hallowmisavond om ze op te drijven, terwijl we ook iets nuttigs kunnen doen zoals... ik noem maar wat, iets vangen dat wél gevaarlijk is?’

‘Of langs de deuren gaan voor snoep,’ stelde Haldorn voor.

‘We doen dat, mejuffrouw Kloeden, omdat naar de ietwat controversiële mening van het Wondergenootschap, Sapersteins classificatie van de Rustelozen niet gehéél correct is. Hij classificeerde ze op deze manier omdat ze de levenden niet kunnen áánraken, maar fysiek letsel is natuurlijk niet het enige soort letsel dat er bestaat.’ Conall keek peinzend omhoog en tikte zachtjes met zijn stok op de vloer. ‘Het is moeilijk te beschrijven, maar de Rustelozen stralen een... onaangenaam gevoel uit. En ze hebben de nadelige neiging om zich te verzamelen, zoals vuil en gruis zich ophoopt in de voegen van de stad. Als je er te veel op één plek laat samenkomen, dan trekken ze al snel de emotionele gezondheid van een hele buurt naar beneden. Mensen beginnen rare dromen te krijgen. Worden zonder reden ineens boos. Misdaadcijfers gaan omhoog. Mensen voelen zich rusteloos, onveilig... Ze gaan verhuizen, de buurt loopt leeg. Op de lange termijn is het voor iedereen beter als we ingrijpen voordat dat gebeurt. Het gruis wegvegen voordat de machine stukgaat.’

‘Waarheen vegen?’ vroeg Morrigan.

Hij glimlachte grimmig en tikte nog eens met zijn stok. ‘We verplaatsen ze naar een wijk in Elderik waar geen mensen wonen. Er zijn een heleboel duistere, gevaarlijke dingen in Elderik, en daar passen ze goed bij.’

Morrigan fronste. Deden ze dit elk jaar? Dan moest Elderik wel uitpuilen van de Rustelozen. Ze wilde vragen hoeveel het er

waren, en hoe het Genootschap ze allemaal op één plek hield, maar Conall draaide zich om en begon vanaf de zijkant van de verhoging een kruk naar zich toe te slepen. Arch sprong op om een handje te helpen.

‘Goed zo, kerel,’ zei de leraar, die met een zucht van verlichting ging zitten. Hij sloeg met zijn hand op zijn knie. ‘Jullie herinneren je misschien nog dat onze stoet van vorig jaar niet doorging. Dat betekent dat we dit jaar meer Rustelozen zullen aantrekken dan anders, dus het is belangrijker dan ooit dat we ons aan de regels houden. Laten we ze nog één keer doorne-
men...’